

Για την εκκένωση του ενός από τα δύο κτίρια στην Ν. Γύζη (πίσω από τα τεί)

Στις 5/8 κάθε λογής μπάτσοι εισέβαλλαν ανάμεσα σ' άλλα και στο κτίριο της Ν. Γύζη 31 που βρίσκεται δίπλα από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι τει και έχτισαν όλες τις εισόδους και τα παράθυρα με τούβλα. Επειδή οι μόνοι αρμόδιοι να μιλήσουμε γι' αυτό είμαστε εμείς και όχι οι μπάτσοι και τα παπαγαλάκια τους, ας πούμε δυο τρία λόγια. Το

κτίριο αυτό το διαχειριζόταν το δίκτυο εργατικής αλληλοβοήθειας και κινηματικών υποδομών *omnia sunt communia*. Τι είναι αυτό; **Είμαστε μια προσπάθεια εργατών, ανέργων και γενικά ανθρώπων με εργατικό προσανατολισμό να αντιμετωπίσουμε τις συνέπειες της συνεχούς υποτίμησης της εργασίας μας και της ζωής μας από**

τους εργοδότες και το κράτος τους. Μια προσπάθεια να σταθούμε στα πόδια μας με αξιοπρέπεια -ειδικά στους δύσκολους καιρούς που διανύουμε- ανακαλύπτοντας ξανά τις καλύτερες παραδόσεις της εργατικής τάξης όταν η συλλογικότητα ήταν πολύ πιο δυνατή από κάθε μικροαστισμό και εγωισμό. Όταν είχαμε λιγότερους ενδοιασμούς να αντισταθούμε στα αφεντικά μας γιατί ξέραμε πως στη στραβή θα έχουμε κάποιους να μας στηρίζουν όχι μόνο στον αγώνα μας

αλλά και στην καθημερινότητά μας ώστε να μη γινόμαστε έρμαιο στις βουλές του κάθε εργοδότη και του κάθε σπιτονοικούρη. Πώς; Υπάρχουν ήδη διάφοροι τρόποι όπως η κοινή κατοίκηση, η από κοινού χρήση των καθημερινών μας πόρων, τα ταμεία αλληλοβοήθειας, οι δυναμικοί διακανονισμοί με τους ιδιοκτήτες, η συγκέντρωση αντικειμένων και η ανάλογη διάθεσή τους σε κόσμο που τα έχει ανάγκη (πολλά από τα οποία είχαμε αποθηκεύσει και στο παράρτημα). Και φυσικά οι καταλήψεις στέγης, οι καταλήψεις σπιτιών αφημένων από τους ιδιοκτήτες τους να ρημάζουν και η προσπάθειά μας να τα κάνουμε βιώσιμα. Μια πρακτική που αποκτά όλο και μεγαλύτερο νόημα σε καιρούς που ο πλούτος συσσωρεύεται σε όλο και λιγότερα χέρια και όλο και περισσότεροι καταλήγουν να μένουν άστεγοι (ή να ζουν με το άγχος της έξωσης) ενώ οι τράπεζες, η εκκλησία και άλλοι ιδιοκτήτες βρίσκονται με όλο και περισσότερα ακίνητα στα χέρια τους.

Μια τέτοια προσπάθεια ήταν και η κατάληψη στέγης της Ν. Γύζη 31. Το κτίριο -ιδιοκτησίας τει- είχε αφεθεί χρόνια να ρημάζει και ρίχνοντας αρκετά μεροκάματα

(τόσο εμείς όσο και άνθρωποι που στηρίζουν τους σκοπούς μας) και χρήματα που πήραμε από το ταμείο αλληλοβοήθειας που έχουμε φτιάξει (χρήματα που προέρχονται μόνο από την ελεύθερη συνεισφορά των μελών του), κατορθώσαμε να το κάνουμε βιώσιμο.

Φτιάξαμε τη στέγη, βάλαμε παράθυρα, χωρίσαμε τα δωμάτια ώστε να χωράνε περισσότεροι κι ένα σωρό άλλες δουλειές που χρειάζεται ένα παρατημένο κτίριο. Όχι για πάρτη μας αλλά για όποιον είχε βρεθεί σε ανάγκη και ήθελε να ανασάνει κάπως για λίγο καιρό από το βραχνά του ενοικίου και των λογαριασμών

μέχρι να ορθοποδήσει. Είχαμε φιλοξενήσει για αρκετό καιρό δύο άτομα κι είχαμε σκοπό και για περισσότερα στο μέλλον. Το κράτος και η διοίκηση του τει είχαν προφανώς άλλη άποψη (εδώ αφήναν χωρίς θέρμανση τους φοιτητές της εστίας, σιγά μην κωλώνανε σε εμάς). **Όμως ό,τι κι αν κάνουν δε μπορούν να καταργήσουν την κοινωνική ανάγκη για στέγαση και πρόσβαση σε βασικά αγαθά όπως το ρεύμα και το νερό που θα γίνονται όλο και πιο δύσκολα προσβάσιμα στην εργατική τάξη. Και σίγουρα δε μπορούν να σταματήσουν την εργατική τάξη, το δημιουργό όλου του κοινωνικού πλούτου αυτού του κόσμου, να ψάχνει τρόπους να καλύψει τις ανάγκες της.**

Φωτό: Η κτισμένη πόρτα της κατάληψης στέγης

δίκτυο εργατικής αλληλοβοήθειας και κινηματικών υποδομών